

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 19 2017, nummers 438 – 455 dinsdag 23 mei 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Handhaving	3
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Planschade.....	7
Natuurbeschermingswet 1998	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	9
Volksverzekeringen.....	10
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	12
Studiefinanciering	12
Wet openbaarheid van bestuur	12
Vreemdelingenrecht.....	15
Regulier.....	15
Inreisverbod	16
Asiel.....	16
Richtlijnen en verordeningen	18
Toezicht en vrijheidsontneming	19
Procesrecht	20

Handhaving

JnB2017, 438

ABRS, 17-05-2017, M201504974/1/A3

staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu.

Verordening (EG) nr. 261/2004 (PB 2004, L 46)

HANDHAVING. De staatssecretaris is niet bevoegd om in een individueel geval handhavend op te treden teneinde te bewerkstelligen dat een luchtvaartmaatschappij een passagier overeenkomstig de Verordening compenseert. Verwijzing naar ABRs 11-03-2015 (verwijzingsuitspraken: [ECLI:NL:RVS:2015:697](#) en [ECLI:NL:RVS:2015:699](#)) en 22-06-2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1732](#) en [ECLI:NL:RVS:2016:1733](#)). Er is, anders dan [appellant] en anderen betogen, evenmin aanleiding om bij wijze van overgangsregeling de staatssecretaris bevoegd te achten tot handhavend optreden in individuele gevallen die dateren van vóór de uitspraken van 11-03-2015.

[ECLI:NL:RVS:2017:1282](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 439

MK ABRs, 17-05-2017, 201604558/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zwolle.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1° Flora- en faunawet (Ffw)

WABO. Omgevingsvergunning tijdelijk paviljoen en permanente waterskibaan. De normen uit de Ffw strekken tot bescherming van genoemde diersoorten. Het daadwerkelijke belang waarin [appellante sub 1] dreigt te worden geraakt als gevolg van het paviljoen en de waterskibaan, is het belang bij het behoud van een goede kwaliteit van haar directe leefomgeving. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling behoeft het niet in alle gevallen op voorhand uitgesloten te worden geacht dat de Ffw met de bescherming van diersoorten tevens bescherming biedt aan het belang bij het behoud van een goede kwaliteit van de directe leefomgeving van omwonenden. Dit geval doet zich echter hier niet voor. Gelet op de ligging van de woning van [appellante sub 1] op een afstand van ongeveer 700 m van de Wijthmenerplas, is de Afdeling van oordeel dat op die afstand de goede kwaliteit van de directe leefomgeving van [appellante sub 1] niet aan de orde is. De Ffw strekt derhalve kennelijk niet tot bescherming van haar belangen. Dit betekent dat haar betoog, wat hier verder

ook van zij, ingevolge artikel 8:69a van de Awb niet kan leiden tot vernietiging van het besluit (...).

[ECLI:NL:RVS:2017:1310](https://ecli.nl/RVS:2017:1310)

JnB2017, 440

MK ABRS, 10-05-2017, 201600862/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Someren.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) artikel 3, 8, 9

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:39

Omgevingsvergunning. Wet Bibob. Samenhangcriterium. Zakelijk samenwerkingsverband.

Bij besluit van 21 april 2015, zoals aangevuld op 30 april 2015, heeft het college geweigerd aan [appellante] omgevingsvergunning te verlenen voor een nieuwe inrichting op het perceel [locatie] te Someren (hierna: het perceel) en heeft het voorts de bij besluit van 6 juli 2004 aan [appellante] verleende omgevingsvergunning voor een agrarisch bedrijf met vleesvarkens en opslag en verwerking van bijproducten op voormeld perceel ingetrokken. (...)

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van 9 mei 2012, [RVS:2012:BW5278](https://ecli.nl/RVS:2012:BW5278)), mag een bestuursorgaan, gelet op de expertise van het Bureau, in beginsel van het advies van het Bureau uitgaan. Dit neemt niet weg dat een bestuursorgaan zich ervan moet vergewissen dat het advies en het daartoe ingestelde onderzoek naar de feiten op zorgvuldige wijze tot stand gekomen zijn en dat de feiten de conclusies kunnen dragen. Dat is bijvoorbeeld niet het geval indien de feiten voor de conclusies te weinig of te weinig directe aanwijzingen bieden of omdat ze in verschillende richtingen wijzen, onderling tegenstrijdig zijn of niet stroken met hetgeen overigens bekend is.

Uit voormelde uitspraak van de Afdeling volgt eveneens dat voor het weigeren dan wel intrekken van vergunningen krachtens de Wet Bibob niet is vereist dat aannemelijk is dat strafbare feiten hebben plaatsgevonden binnen de inrichting op het perceel. Evenmin is vereist dat de strafbare feiten zijn gepleegd door werknemers van [appellante].

Noodzakelijk is dat strafbare feiten hebben plaatsgevonden en dat [appellante] in relatie staat tot de plegers van deze strafbare feiten.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat voor het aannemen van een zakelijk samenwerkingsverband sprake moet zijn van een zakelijke relatie die gericht is op samenwerking en die een zeker duurzaam en structureel karakter heeft. De rechtbank heeft voorts terecht overwogen dat daarbij niet is vereist dat de zakelijke relatie is gericht op het plegen van strafbare feiten en dat evenmin noodzakelijk is dat alle elementen van het zakelijk samenwerkingsverband afzonderlijk een relatie hebben met strafbare feiten die (vermoedelijk) binnen het zakelijk samenwerkingsverband zijn begaan. Evenmin is het hebben van onderlinge invloed op, of zeggenschap in de bestaande entiteiten een noodzakelijke voorwaarde voor het aannemen van een zakelijk samenwerkingsverband. Uit de tekst van artikel 3, vierde lid, aanhef en onder c, van de Wet Bibob volgt dat bij de beoordeling of een betrokkene in relatie staat tot strafbare feiten als bedoeld in artikel 3, tweede en derde lid, van de Wet Bibob, het bestaan van een zakelijk samenwerkingsverband niet op één lijn kan worden gesteld met het hebben

van invloed en zeggenschap. Het zijn omstandigheden die afzonderlijk kunnen leiden tot de conclusie dat een betrokkene in relatie staat tot strafbare feiten als bedoeld in artikel 3, tweede en derde lid, van de Wet Bibob. Dat [appellante] als afzonderlijke entiteit een gescheiden bedrijfsvoering voert ten opzichte van de in het Bibob-advies genoemde overige aan het strafrechtelijk onderzoek onderworpen vennootschappen, naar gesteld, is op zichzelf derhalve onvoldoende reden om aan te nemen dat er geen zakelijk samenwerkingsverband bestaat.

Niet in geschil is dat er tussen [appellante] en de in het Bibob-advies genoemde natuurlijke personen en rechtspersonen, die (vermoedelijk) strafbare feiten hebben begaan, zakelijke relaties, familierechtelijke relaties en financieringsrelaties bestaan dan wel bestonden. Op basis van de uit het onderzoek naar voren gekomen feiten en omstandigheden heeft het Bureau geconcludeerd dat binnen de onoverzichtelijke organisatiestructuur van natuurlijke en rechtspersonen een tweetal zakelijke samenwerkingsverbanden bestaan tussen [appellante] enerzijds en één of meer natuurlijke en rechtspersonen anderzijds. De rechtbank heeft in hetgeen [appellante] in beroep heeft aangevoerd terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het college hiervan niet mocht uitgaan. Nog daargelaten dat ook in het verleden bestaande samenwerkingsverbanden in de beoordeling kunnen worden betrokken, heeft de rechtbank terecht geen aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat de aan [appellante] gelieerde ondernemingen ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar zijn geliquideerd, gefailleerd dan wel anderszins zijn beëindigd. De rechtbank heeft terecht evenmin aanleiding gezien om te twijfelen aan de gemotiveerde conclusie in het Bibob-advies dat het overlijden van [persoon] niet tot gevolg heeft gehad dat het zakelijk samenwerkingsverband niet meer bestaat, aangezien tussen de nog in leven zijnde natuurlijke personen en nog bestaande rechtspersonen nog altijd een aanzienlijk aantal onderlinge verbanden bestaat van uiteenlopende aard. Het betoog faalt.

[ECLI:NL:RVS:2017:1218](#)

JnB2017, 441

MK ABRS, 03-05-2017, 201509187/1/A1

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Wet milieubeheer

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

INVORDERING. Herformulering eisen met betrekking tot de feitenvaststelling bij invorderingsbesluiten.

De curator stelt zich op het standpunt dat de rechtbank heeft miskend dat ook aan de door haar in stand gelaten (delen van) invorderingsbesluiten een feitenvaststelling ten grondslag ligt die niet voldoet aan de daarvoor op grond van de jurisprudentie van de Afdeling geldende eisen, dan wel de in het besluit van 6 augustus 2013 ter zake gestelde voorwaarden. De curator voert in dit verband verscheidene gronden aan. Alvorens wordt toegekomen aan een bespreking daarvan, wijst de Afdeling erop dat de curator uitgaat van een te strikte lezing van de in de jurisprudentie van de Afdeling geformuleerde eisen met betrekking tot de feitenvaststelling bij invorderingsbesluiten. In haar uitspraak van 13 juni 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW8183](#), heeft de Afdeling overwogen dat aan een invorderingsbesluit een deugdelijke en controleerbare vaststelling van relevante feiten en omstandigheden ten grondslag dient te liggen. Zij heeft daartoe in die uitspraak een

aantal eisen geformuleerd. In latere uitspraken, onder meer haar uitspraken van 25 juli 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX2610](#), 13 november 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1911](#) en 30 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2899](#), heeft de Afdeling die eisen genuanceerd. Omwille van de duidelijkheid ziet de Afdeling aanleiding de eisen thans als volgt te herformuleren. Aan een invorderingsbesluit dient een deugdelijke en controleerbare vaststelling van relevante feiten en omstandigheden ten grondslag te liggen. Dit brengt met zich dat de vaststelling of waarneming van feiten en omstandigheden die leiden tot verbeurte van een dwangsom dient te worden gedaan door een ter zake deskundige medewerker van het bevoegd gezag, door een ter zake deskundige persoon in opdracht van het bevoegd gezag of door een ter zake deskundige persoon wiens bevindingen het bevoegd gezag voor zijn rekening heeft genomen. De vastgestelde of waargenomen feiten en omstandigheden dienen op een duidelijke wijze te worden vastgelegd. Dat kan geschieden in een schriftelijke rapportage, maar in bepaalde gevallen ook met foto's of ander bewijsmateriaal. Duidelijk moet zijn waar, wanneer en door wie de feiten en omstandigheden zijn vastgesteld of waargenomen en welke werkwijze daarbij is gehanteerd. Voor zover de vastgestelde feiten en omstandigheden in een geschrift zijn vastgelegd, dient een inzichtelijke beschrijving te worden gegeven van hetgeen is vastgesteld of waargenomen. Een schriftelijke rapportage dient voorts in beginsel te zijn voorzien van een ondertekening door de opsteller en een dagtekening. Aan het ontbreken van een ondertekening en een dagtekening kan worden voorbijgegaan, indien op andere wijze kan worden vastgesteld dat de opsteller van de rapportage degene is die de daarin vermelde feiten en omstandigheden heeft vastgesteld of waargenomen en wanneer die vaststelling of waarneming heeft plaatsgevonden.

De curator voert aan dat de medewerkers van DCMR wiens verslagen ten grondslag liggen aan de door de rechtbank in stand gelaten invorderingsbesluiten niet zijn aangesteld als toezichthouder met betrekking tot provinciale handhavingsaangelegenheden, maar uitsluitend als toezichthouder met betrekking tot gemeentelijke handhavingsaangelegenheden. Volgens de curator konden hun verslagen daarom niet ten grondslag worden gelegd aan de invorderingsbesluiten, waarbij hij mede wijst op de regeling in titel 5.2 van de Awb over het toezicht op de naleving van wettelijke voorschriften.

Uit de jurisprudentie van de Afdeling over de feitenvaststelling bij invorderingsbesluiten volgt niet dat iemand moet zijn aangesteld als toezichthouder om een ter zake deskundige medewerker van het bevoegd gezag in de zin van deze jurisprudentie te kunnen zijn. Voldoende is in zoverre dat indien de betrokkene medewerker is van het bevoegd gezag, hij werkzaam is onder de verantwoordelijkheid van dat gezag en deskundig kan worden geacht. Op de deskundigheid van de medewerkers van DCMR wordt hierna, onder 10.1, ingegaan. Zoals hiervoor onder 8 is overwogen, kan de feitenvaststelling overigens ook plaatsvinden door een ter zake deskundige persoon in opdracht van het bevoegd gezag of door een ter zake deskundige persoon wiens bevindingen het bevoegd gezag voor zijn rekening heeft genomen. De stelling van de curator dat de medewerkers van DCMR niet zijn aangesteld als toezichthouder met betrekking tot provinciale handhavingsaangelegenheden, wat van die stelling verder zij, maakt dan ook niet dat hun verslagen niet ten grondslag gelegd konden worden aan de invorderingsbesluiten. De verwijzing door de curator naar de regeling in titel 5.2 van de Awb leidt niet tot een ander oordeel. Weliswaar beschikt uitsluitend een toezichthouder

als bedoeld in artikel 5:11 van de Awb over de in die titel toegekende bevoegdheden in het kader van het toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens enig wettelijk voorschrift, maar dat zegt niets over de vraag of, en zo ja, onder welke omstandigheden waarnemingen van anderen ten grondslag kunnen worden gelegd aan een invorderingsbesluit. Ook de omstandigheid dat de rechtbank het besluit op bezwaar van 20 februari 2014 heeft vernietigd, voor zover daarbij het invorderingsbesluit van 11 november 2013 is gehandhaafd, en dat invorderingsbesluit heeft herroepen, omdat daaraan waarnemingen ten grondslag waren gelegd van een medewerker van DCMR die destijds nog niet als toezichthouder was aangewezen, leidt niet tot een ander oordeel. De overweging ter zake in de aangevallen uitspraak beperkt zich tot het invorderingsbesluit van 11 november 2013, zodat de Afdeling bij de beoordeling van het hoger beroep, dat de overige invorderingsbesluiten betreft, niet aan die overweging is gebonden. Het betoog faalt.

[ECLI:NL:RVS:2017:1179](#)

Jurisprudentie Wabo-Milieu:

- MK ABRS, 17-05-2017, 201607199/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:1301](#))
- ABRS, 17-05-2017, 201604612/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:1261](#))
- ABRS, 17-05-2017, 201600793/1/A1, ([ECLI:NL:RVS:2017:1262](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 442

MK Tussenuitspraak ABRS, 17-05-2017, 201601267/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Compensatie in natura. In dit geval is onvoldoende zeker wanneer betrokkene gecompenseerd zal worden, nu in het besluit alleen is vastgelegd tot welk moment betrokkene om een voor haar gunstige planologische wijziging kan verzoeken. Vanwege eventuele procedures die over het voor betrokkene gunstige regime kunnen worden gevoerd kan het nog jaren duren voordat kan worden geconstateerd dat compensatie in natura niet mogelijk is en betrokkene alsnog een financiële vergoeding krijgt. Dit is vanuit het oogpunt van rechtszekerheid niet aanvaardbaar.

(...) [Afwijzing] tegemoetkoming in planschade.

(...) Tegemoetkoming in planschade kan in voorkomende gevallen bestaan uit compensatie in natura, in welk geval schadevergoeding in geld achterwege kan blijven, omdat tegemoetkoming in de schade anderszins is verzekerd. De voorkeur van degene die schade lijdt voor een bepaalde wijze van compenseren is daarbij niet doorslaggevend. Wanneer het gelet op de planologische procedures die moeten worden gevoerd ten behoeve van het planologische regime dat voorziet in compensatie in natura niet geheel zeker is of dit planologische regime in werking zal treden, betekent dit niet zonder meer dat compensatie in natura zinledig is, indien het bestuursorgaan zodanige toezeggingen

heeft gedaan dat de onzekerheid over de planologische procedures voldoende is ondervangen.

Daarbij komt in voorkomende gevallen betekenis toe aan de omstandigheid of met deze toezeggingen met voldoende zekerheid vaststaat dat, mocht blijken dat compensatie in natura niet tot stand kan worden gebracht, de hoogte van het alsnog uit te betalen bedrag na inwinning van advies bij ter zake kundige, onafhankelijke planschadeadviseurs, zal worden vastgesteld en dat dit bedrag zal worden vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de dag van de ontvangst van de aanvraag. Voorts komt in voorkomende gevallen ook betekenis toe aan de omstandigheid of de compenserende voorziening, gedurende een voldoende lange periode, ook wordt geboden aan rechtsoptvolgers onder algemene en bijzondere titel (zie de ook hierboven aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 28 september 2016 [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#)).

In het nieuwe besluit op bezwaar heeft het college (...) in de gelegenheid gesteld om binnen vijf jaar na het onherroepelijk worden van dit besluit te verzoeken om een nieuw bestemmingsplan waarin de in het oude planologische regime opgenomen gebruiksmogelijkheden voor detailhandel in niet-dagelijkse goederen ter plaatse van de bestaande bebouwing van het winkelcentrum worden hersteld. Hoewel het college in het nieuwe besluit op bezwaar heeft toegezegd dat ingeval compensatie in natura niet mogelijk is om redenen gelegen buiten de macht van (...) of haar rechtsoptvolger(s), het alsnog zal overgaan tot betaling van een tegemoetkoming in schade door (...) begroot op € 100.000,00, te vermeerderen met de wettelijke rente over de periode van 13 mei 2013 tot de dag van uitbetaling, voldoet het besluit niet aan de daaraan te stellen eisen. Hiertoe overweegt de Afdeling dat onvoldoende zeker is wanneer (...) gecompenseerd zal worden, nu in het besluit alleen is vastgelegd tot welk moment (...) om een voor haar gunstige planologische wijziging kan verzoeken. Vanwege eventuele procedures die over het voor (...) gunstige regime kunnen worden gevoerd kan het nog jaren duren voordat kan worden geconstateerd dat compensatie in natura niet mogelijk is en (...) alsnog een financiële vergoeding krijgt. Dit is vanuit het oogpunt van rechtszekerheid niet aanvaardbaar. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:1293](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbeschermingswet 1998

JnB2017, 443

MK ABRS, 17-05-2017, 201600614/1/R2, 201600617/1/R2, 201600618/1/R2, 201600620/1/R2, 201600622/1/R2 en 201600630/1/R2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Habitatrichtlijn 2, 6

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw 1998) 16, 19d

Besluit grenswaarden programmatische aanpak (Besluit grenswaarden) 2

Regeling programmatische aanpak stikstof (Regeling) 2, 5, 7, 8

NATUURBESCHERMINGSWET 1998. Verwijzingsuitspraak. Vergunningen krachtens artikel 16 en 19d van de Nbw 1998 verleend voor het exploiteren en/of uitbreiden en wijzigen van zes verschillende agrarische bedrijven. De Afdeling stelt prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie in Luxemburg over het Programma Aanpak Stikstof (PAS). Is het PAS in overeenstemming met de Europese Habitatrichtlijn? Inmiddels heeft de Afdeling ongeveer 200 zaken in behandeling die vergelijkbaar zijn met de zaken die zijn behandeld in de verwijzingsuitspraken. De behandeling van deze zaken moet worden aangehouden in afwachting van de beantwoording van de prejudiciële vragen. De Afdeling heeft het Hof verzocht de zaken bij voorrang te behandelen, zo mogelijk voor 1 juli 2018. De Afdeling ziet thans geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening. Indien het Hof van Justitie voor 1 juli 2018 geen uitspraak heeft gedaan op de prejudiciële vragen, dan zal, indien een verzoek om voorlopige voorziening wordt ingediend, worden bezien of er alsdan aanleiding bestaat tot het treffen van een maatregel.

[ECLI:NL:RVS:2017:1259](#)

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Afdeling bestuursrechtspraak stelt vragen aan Europees Hof over PAS") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 444

MK CRvB, 12-05-2017, 14/2730 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

EVRM 5

Wajong

Wet socialezekerheidsrechten gedetineerden (Wsg)

WAJONG. WSG. Vier maanden nadat de TBS-maatregel onherroepelijk was geworden zonder dat appellant feitelijk in een TBS-kliniek was geplaatst, kon de Wajong-uitkering niet meer geweigerd worden op de grond dat appellant 'rechtens' zijn vrijheid was ontnomen.

Het Uvw heeft appellant laten weten dat zijn Wajong-uitkering niet wordt heropend voor de periode van 14 februari 2006 tot 20 maart 2007. Op 14 februari 2006 is de aan appellant opgelegde TBS-maatregel onherroepelijk geworden, terwijl de uitvoering hiervan pas op 20 maart 2007 is begonnen. In de tussentijd (de passantentermijn) zat appellant in detentie, in afwachting van de plaatsing in een TBS-kliniek. De hem ook opgelegde gevangenisstraf had hij toen al uitgezeten.

Over onder andere de duur van deze passantentermijn heeft appellant een klacht ingediend bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Bij arrest van 5 april 2011, [6051/07](#), heeft het EHRM geoordeeld dat weliswaar een zekere overbruggingsperiode acceptabel is, maar dat de door appellant voltooide

passantentermijn van ruim dertien maanden strijd oplevert met artikel 5, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Uit het arrest van het Hof volgt dat in ieder geval niet voor de hele periode in geding gezegd kan worden dat aan appelllant rechtens zijn vrijheid was ontnomen. Het Hof heeft zich niet expliciet uitgelaten over de vraag hoe lang een passantentermijn mag zijn om nog te kunnen spreken van *lawful detention* in de zin van artikel 5 EVRM. Uit de aan appelllant in die procedure door het Hof toegekende compensatie, die overeenkwam met de door de Nederlandse Staat aangeboden compensatie, uitgaande van een overschrijding van de termijn nadat vier maanden waren verstreken, kan niet worden afgeleid dat het Hof een termijn van vier maanden niet acceptabel zou vinden. Mede onder verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 21 december 2007, [ECLI:NL:HR:2007:BB5074](#), wordt daarom aangenomen dat na een passantentermijn van vier maanden sprake is van een onrechtmatige vrijheidsbeneming.

Hiervan uitgaande moet de conclusie zijn dat vier maanden nadat de TBS-maatregel onherroepelijk was geworden zonder dat appelllant feitelijk in een TBS-kliniek was geplaatst, de Wajong-uitkering niet meer geweigerd kon worden op de grond dat appelllant 'rechtens' zijn vrijheid was ontnomen.

Om een Wajong-uitkering na detentie te kunnen heropenen dient onder andere vast te staan dat betrokkene arbeidsongeschikt is in de zin van de Wajong. De vraag of appelllant arbeidsongeschikt was vier maanden na het onherroepelijk worden van de TBS-maatregel kan niet beantwoord worden, nu de daarvoor noodzakelijke onderzoeken niet zijn uitgevoerd en er dus geen relevante gegevens beschikbaar zijn. Hieruit volgt dat niet zelf in de zaak kan worden voorzien.

Aangevallen uitspraak vernietigd. Het Uvw dient een nieuw besluit op bezwaar te nemen. [ECLI:NL:CRVB:2017:1764](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 445

MK CRvB, 12-05-2017, 15/8342 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

AOW. INGEZETENE. VERBLIJF IN INTERNAAT IN NEDERLAND. I.c. is sprake van een duurzame band van persoonlijke aard met Nederland.

Appelllant is in 1948 geboren in Duitsland en heeft de Duitse nationaliteit. Hij heeft van 1 april 1960 tot 29 mei 1968 verbleven in een Nederlands internaat. Appelllant is een AOW-pensioen geweigerd, omdat hij gedurende zijn verblijf in het internaat niet als ingezetene kon worden aangemerkt nu zijn verblijf in Nederland uitsluitend verband hield met het volgen van onderwijs.

Raad: Vastgesteld moet worden dat appelland vanaf zijn komst naar het internaat op 1 april 1960 vrijwel uitsluitend in Nederland verbleef. Slechts negen weken per jaar bracht hij bij zijn ouders door. Appelland volgde hier onderwijs. Dat dit onderwijs in de Duitse taal werd gegeven, doet hieraan niet af. Aangenomen mag worden dat de intentie van appelland en zijn ouders was dat appelland zijn opleiding met goed gevolg zou afronden, zodat hij in totaal gedurende ten minste zes jaren in Nederland zou blijven. Gezien deze lange en stabiele periode kan aan het ontbreken van woonruimte – los van het internaat – geen doorslaggevende betekenis worden toegekend. Verder bracht appelland zijn vrije tijd in Nederland door, binnen en soms ook buiten het internaat. Gegeven deze omstandigheden, die bij de aanvang van de hier van belang zijnde periode op [datum aanvangsleeftijd] al geruime tijd ongewijzigd waren en daarna tot 29 mei 1968 voortduurden, kan niet worden gezegd dat appelland (uitsluitend) bij zijn ouders woonde. Er was sprake van een duurzame band van persoonlijke aard met Nederland. Van belang is daarbij nog dat personen die uitsluitend wegens studieredenen in Nederland wonen, in de ten tijde hier van belang geldende Besluiten uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen niet van de verzekering waren uitgesloten, zoals nu wel het geval is.

Appelland is derhalve van [datum aanvangsleeftijd] tot 29 mei 1968 verzekerd geweest voor de AOW. De aangevallen uitspraak wordt daarom vernietigd en het bestreden besluit wordt vernietigd onder gegrondverklaring van het beroep daartegen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1765](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 446

MK CRvB, 17-05-2017, 16/3344 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Emmen.

Gemeentewet 147 lid 1, 156 lid 1

WMO 2015 2.1.3, 2.3.6

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2015 (Verordening) 15

WMO 2015. PGB. DELEGATIE. De essentialia van het voorzieningenpakket dienen in de verordening te worden vastgelegd (zie de uitspraak van de Raad van 10 november 2010, [ECLI:NL:CRVB:2010:BO7133](#)). De in geding zijnde tariefsdifferentiatie dient hiertoe te worden gerekend. Dit betekent dat in artikel 15, zesde lid, van de Verordening ten onrechte is bepaald dat het college nadere regels kan stellen over de hoogte van het pgb en het vaststellen van het pgb met inachtneming van wat in dat artikel is bepaald. Het college is daartoe niet bevoegd nu artikel 2.1.3, tweede lid, van de Wmo 2015, in verbinding met artikel 2.3.6, vierde lid, van de Wmo 2015, daarvoor geen grondslag biedt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1803](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Studiefinanciering

JnB2017, 447

MK CRvB, 17-05-2017, 16/2798 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, appellant.

WSF 2000 3.14

Besluit studiefinanciering 2000 (Bsf 2000) 6, 7

STUDIEFINANCIERING. LOSKOPPELING. Het is evident dat de relatie tussen betrokkene en haar vader fundamenteel en structureel verstoord is geweest door de ernstige alcoholverslaving van haar vader. Ook op dit moment kan of wil haar vader geen verantwoordelijkheid voor betrokkene nemen. Van een wezenlijke ouder-kindrelatie tussen betrokkene en haar vader is reeds lang geen sprake. Echter, daaruit kan niet geconcludeerd worden dat loskoppeling aangewezen is. Niet is gebleken van (voldoende) bijkomende omstandigheden daarvoor. Anders dan in het verleden is in de hier aan de orde zijnde periode blijkens de overgelegde verklaringen geen sprake van (dreiging van) geestelijke en/of lichamelijke mishandeling. Voorts wijst de omstandigheid dat de alcoholverslaving van haar vader er niet aan in de weg staat dat betrokkene, uit een bewonderenswaardig gevoel van plichtsbesef en wegens haar kinderen, sinds een aantal jaren weer enig contact met haar vader onderhoudt niet op een voor loskoppeling in aanmerking komend conflict. Het laatste betekent overigens niet dat indien betrokkene, gelet op het verleden, het contact met haar vader niet opnieuw was aangegaan om die reden ten tijde hier van belang wel voldaan zou zijn aan de conflicteis. Gelet op hetgeen is overwogen voldoet de situatie van betrokkene niet aan de strikte conflicteis in de zin van de wet. Dat de ernstige verstoorde relatie tussen betrokkene en haar vader ten gevolge van diens ernstige alcoholverslaving bijzonder pijnlijk en verdrietig moet zijn voor betrokkene lijdt geen twijfel. Dat is echter niet voldoende om tot loskoppeling te besluiten. Dat betekent dat appellant het verzoek van betrokkene heeft mogen afwijzen. De rechtbank is ten onrechte tot een ander oordeel gekomen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1801](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 448

MK ABRS, 17-05-2017, 201603514/1/A3

de minister van Economische Zaken, de minister van Infrastructuur en Milieu en het college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (Verdrag van Aarhus) 2, 4

Richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van Richtlijn 90/313/EEG van de Raad 2, 4

Wet openbaarheid van bestuur 1, 3, 10, 11

Wet milieubeheer 1.1, 19.1a

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Milieu-informatie.

Intern beraad. Artikel 4, derde lid, aanhef en onder c, van het Verdrag van Aarhus en artikel 4, eerste lid, aanhef en onder e, van de Richtlijn sluiten de betrokkenheid van externe derden bij "interne mededelingen" niet uit en de bepaling spreekt evenmin van mededelingen "afkomstig van" overheidsinstanties.

Toepassing artikel 11, vierde lid, van de Wob. De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de minister van EZ zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het belang van de bescherming van de in voormelde documenten opgenomen persoonlijke beleidsopvattingen in dit geval zwaarder weegt dan het belang van openbaarmaking van de daarin opgenomen milieu-informatie. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat veel documenten zich in de conceptfase bevinden.

(...) [Gedeeltelijke] openbaarmaking van informatie neergelegd in documenten over het voornemen voor de bouw van het transformator- en schakelstation te Breukelen-Kortrijk.

(...) Intern beraad

(...) Voor het oordeel dat de rechtbank is uitgegaan van een onjuiste uitleg van het begrip "intern beraad" in de Wob en dat die uitleg, in ieder geval voor zover het milieu-informatie betreft, in strijd is met het Verdrag van Aarhus bestaat geen grond. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat artikel 4, derde lid, aanhef en onder c, van het Verdrag van Aarhus en artikel 4, eerste lid, aanhef en onder e, van de Richtlijn bepalen dat een verzoek om openbaarmaking van milieu-informatie kan worden geweigerd indien het gaat om interne mededelingen en die weigering bij wet is voorzien en met inachtneming van het openbaar belang dat met bekendmaking wordt gediend. Zoals de minister van EZ terecht heeft gesteld sluiten die artikelen de betrokkenheid van externe derden bij "interne mededelingen" niet uit en spreekt de bepaling evenmin van mededelingen "afkomstig van" overheidsinstanties. De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat documenten van en correspondentie met externe derden, (...), in beginsel wel als intern beraad kunnen worden aangemerkt en dat ditzelfde geldt voor conceptrapporten van en correspondentie met onderzoeksbureaus, die door de ministers en het college ten behoeve van de besluitvorming zijn ingeschakeld en waarin milieu-informatie is opgenomen. Nu de rechtbank is uitgegaan van een juiste uitleg van het begrip "intern beraad" bestaat geen aanleiding om aan te nemen dat bepaalde documenten ten onrechte zijn aangemerkt als opgesteld ten behoeve van intern beraad.

(...) De rechtbank heeft ten slotte terecht geen grond gezien voor het oordeel dat aan het gevoerde overleg tussen de bestuursorganen en externe derden, (...), het karakter van advisering of gestructureerd overleg moet worden toegekend en dat de daartoe opgestelde documenten het karakter van intern beraad hebben verloren. Zoals de minister van EZ terecht in navolging van de uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP1316](#), benadrukt, gaat het in dit geval om overleg over een specifiek en op een in tijd afgebakende periode betrekking hebbende locatiekeuze voor een concreet project.

(...) Aanvullende belangenafweging

(...) Uit artikel 11, vierde lid, van de Wob volgt dat, in het geval van milieu-informatie, het belang van de bescherming van persoonlijke beleidsopvattingen van geval tot geval dient te worden afgewogen tegen het door artikel 2, eerste lid, van de Wob vooropgestelde belang van openbaarheid. Dit betekent dat in geval van milieu-informatie enerzijds het belang van openbaarheid in beginsel vooropstaat, maar dat dit belang anderzijds moet worden afgewogen tegen alle legitieme belangen die zich tegen openbaarmaking verzetten. Mogelijkheden om belangen die zich in beginsel verzetten tegen openbaarmaking van de betrokken documenten op andere wijze te beschermen dan door de documenten in het geheel niet openbaar te maken, dienen zoveel mogelijk te worden benut. Waar de tweede en de derde volzin van artikel 11, vierde lid, van de Wob bepalen dat informatie over persoonlijke beleidsopvattingen kan worden verstrekt in niet tot personen herleidbare vorm en dat het in niet tot personen herleidbare vorm verstrekken achterwege kan blijven als de betrokken personen daarmee hebben ingestemd, betekent dit dat deze mogelijkheden mede in aanmerking moeten worden genomen bij de door de eerste zin vereiste afweging van belangen.

(...) De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de minister van EZ zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het belang van de bescherming van de in voormelde documenten opgenomen persoonlijke beleidsopvattingen in dit geval zwaarder weegt dan het belang van openbaarmaking van de daarin opgenomen milieu-informatie. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat veel documenten zich in de conceptfase bevinden. In die fase van voorbereiding weegt zwaar dat partijen in een vertrouwelijke sfeer onderling informatie en opvattingen kunnen uitwisselen. Voorts heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister van EZ in dit kader gewicht heeft mogen toekennen aan de omstandigheid dat de uiteindelijke versies van voormelde documenten openbaar zijn gemaakt, zodat de desbetreffende milieu-informatie in de openbaargemaakte versies terug te vinden is.

Wat betreft het betoog van [appellant], dat de minister van EZ betrokkenen had moeten verzoeken om toestemming om de persoonlijke beleidsopvattingen openbaar te maken als bedoeld in artikel 11, vierde lid, van de Wob, gelezen in samenhang met het tweede lid, van dat artikel, heeft de minister van EZ toegelicht dat hij dit niet heeft gedaan uit een oogpunt van een openhartige onderlinge gedachtewisseling en om te voorkomen dat de betrokkenen in de praktijk grote terughoudendheid zouden betrachten bij het geven van persoonlijke beleidsopvattingen, hetgeen de kwaliteit van besluitvorming niet ten goede zou komen. De rechtbank heeft gelet hierop terecht geen grond gevonden voor

het oordeel dat de minister van EZ ten onrechte geen toestemming als bedoeld in artikel 11, tweede lid, van de Wob heeft gevraagd aan betrokkenen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:1298](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 449

MK ABRS, 15-05-2017, 201603417/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 14

Vc 2000 B9/6

KINDERPARDON. Verantwoordelijkheden van Nidos als voogdijinstelling in het kader van meewerken aan terugkeer kan gelijk worden gesteld met die van ouders.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 27 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2942](#))) mag de staatssecretaris van een vreemdeling in redelijkheid verwachten dat hij, alvorens een aanvraag op grond van de Regeling in te dienen, heeft gepoogd zijn vertrek te realiseren door zich tot de instanties te wenden die worden genoemd in de onder 3.1. vermelde cumulatieve voorwaarden. Niet in geschil is dat de vreemdelingen sinds november 2008 onder voogdij van Nidos staan. Anders dan de rechtbank heeft overwogen kunnen de verantwoordelijkheden van Nidos als voogdijinstelling in het kader van meewerken aan terugkeer gelijk worden gesteld met die van ouders. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat uitgangspunt is dat een voogd, evenals een ouder, als wettelijk vertegenwoordiger de belangen van de minderjarige moet behartigen. Hieronder moet tevens worden begrepen het begeleiden richting terugkeer van een minderjarige vreemdeling die niet in aanmerking komt voor asielrechtelijke bescherming. Vergelijk de uitspraak van 23 februari 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:512](#)).

Gelet hierop heeft de staatssecretaris bij zijn beoordeling of de vreemdelingen hebben meegewerkt aan vertrek in redelijkheid de rol van Nidos als wettelijk vertegenwoordiger van de vreemdelingen kunnen betrekken. Niet in geschil is dat Nidos op de hoogte was van de vertrekplicht van de vreemdelingen. Als wettelijk vertegenwoordiger van de vreemdelingen diende Nidos zich zelfstandig en op eigen initiatief tot de in voornoemde cumulatieve voorwaarden genoemde instanties te wenden om aan de vertrekplicht van de vreemdelingen invulling te geven. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 25 augustus 2015 terecht op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat Nidos actief bezig is geweest het vertrek van de vreemdelingen uit Nederland mogelijk te maken. Dat de voogd het uit een oogpunt van het welzijn van de vreemdelingen niet wenselijk vond actief aan het vertrek van de vreemdelingen mee te werken voordat bepaalde garanties konden worden gegeven, laat onverlet dat de staatssecretaris in het kader van de

Regeling niettemin een actieve houding van Nidos kon verlangen. Hij heeft de e-mailberichten waarin Nidos in algemene zin bij de IOM heeft geïnformeerd naar vrijwillige terugkeermogelijkheden naar Somalië en bij de DT&V heeft geïnformeerd naar welke school de vreemdelingen na hun overplaatsing naar een gezinslocatie zouden kunnen en naar communicatiemogelijkheden in Somalië, in dit kader in redelijkheid onvoldoende kunnen achten. Hieruit volgt dat de staatssecretaris deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdelingen onvoldoende aan vertrek hebben meegewerkt.

[ECLI:NL:RVS:2017:1269](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB2017, 450

MK ABRS, 18-05-2017, 201608226/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 66a lid 7

INREISVERBOD. Motivering inreisverbod in het licht van het arrest Z.Zh. en I.O.

De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris het inreisverbod ondeugdelijk heeft gemotiveerd, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015, Z.Zh. en I.O., [ECLI:EU:C:2015:377](#) (hierna: het arrest Z.Zh. en I.O.). [...]

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het standpunt van de staatssecretaris, dat drugscriminaliteit vaak met andere vormen van criminaliteit gepaard gaat, is gebaseerd op een algemene praktijk of vermoeden en dat de beschrijving van de door de vreemdeling gepleegde strafbare feiten slechts feitelijk is.

De staatssecretaris heeft in het besluit echter ook de recente pleegdatum, de niet geringe duur van de opgelegde gevangenisstraf en het feit dat de vreemdeling zijn tijd sinds het plegen van het misdrijf uitsluitend in detentie heeft doorgebracht meegewogen. Tegen die achtergrond komt aan de gedragingen van de vreemdeling na zijn veroordeling nauwelijks betekenis toe, aangezien deze louter gerelateerd kunnen worden aan zijn verblijf in detentie. Hetzelfde geldt voor het feit dat als gevolg van de detentie vooralsnog niet is kunnen blijken dat het gevaar voor recidive is geweken. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris daarmee overeenkomstig het arrest Z.Zh. en I.O. de persoonlijke gedragingen van de vreemdeling voldoende bij de beoordeling heeft betrokken en deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

[ECLI:NL:RVS:2017:1328](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 451

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 16-05-2017, AWB 16/26928

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 1 b sub 3

ASIEL. Rechtbank stelt geen prejudiciële vragen aan het HvJEU om de algemene veiligheidssituatie in Libië te kunnen beoordelen.

Met betrekking tot de vraag of zich in Libië, en Tripoli en Benghazi in het bijzonder een uitzonderlijke situatie voordoet waartegen artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, Vw 2000 bescherming biedt, verwijst de rechtbank verder naar de Afdelingsuitspraken van 20 juli 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2123](#), Tripoli en [ECLI:NL:RVS:2016:2124](#), JV 2016/245, Benghazi). In deze uitspraken heeft de Afdeling geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Libië, in het bijzonder in Tripoli en/of Benghazi, niet zodanig slecht is dat een vreemdeling reeds om die reden daarnaar niet kan terugkeren. Dit oordeel is nadien door de Afdeling steeds herhaald. De rechtbank ziet thans geen reden om tot een ander beoordeling te komen.

Om deze beoordeling te kunnen maken ziet de rechtbank voorts geen aanleiding om prejudiciële vragen te stellen aan het HvJ-EU. De rechtbank overweegt daartoe dat het Europees gemeenschappelijk asielstelsel is neergelegd in verscheidene richtlijnen en verordeningen, die alle op zichzelf en in onderlinge samenhang de harmonisatie van de verschillende asielstelsels bevorderen. Dat betekent niet dat de asielstelsels hetzelfde zijn maar, bij de huidige stand van zaken, dat de asielstelsels van de lidstaten ten minste aan dezelfde minimumnormen voldoen. Daarbij laat het Europees gemeenschappelijk asielstelsel in zijn huidige vorm de lidstaten ruimte voor verschillende kwalificaties van eenzelfde feitelijke situatie. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen bepaling in een Europese richtlijn of verordening aan te wijzen waaruit volgt dat de lidstaten hun kwalificatie onderling moeten afstemmen, noch een bepaling aan de hand waarvan zulke afstemming, indien gewenst, zou kunnen worden afgedwongen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:5164](#)

JnB2017, 452

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 01-05-2017 (publ. 17-05-2017), NL 16.3841

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.105ba

ASIEL. Algerije veilig land van herkomst. Afdeling hanteert juist toetsingskader. Rechtbank ziet geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen aan het HvJEU.

Eiser is afkomstig uit Algerije en heeft een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aangevraagd. Verweerder heeft gesteld dat Algerije een veilig land van herkomst is. Eiser betwist dit. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 8 maart 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:630](#)) waarin is geoordeeld dat verweerder terecht Algerije heeft aangemerkt als veilig land van herkomst. In hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd, ziet de rechtbank geen

aanleiding om anders te oordelen. Uit overweging 5.4 blijkt dat de stelling van eiser dat de Afdeling een onjuist toetsingskader hanteert omdat alleen de "absolute rechten" genoemd in artikel 15 EVRM worden betrokken en niet andere rechten genoemd in het EVRM, zoals bijvoorbeeld de vrijheid van meningsuiting, feitelijk onjuist is. De Afdeling betreft de mensenrechten, zoals de vrijheid van meningsuiting en vrouwenrechten bij de beoordeling, maar komt vervolgens tot de conclusie dat de nog bestaande onvolkomenheden op dat gebied niet leiden tot het oordeel dat Algerije om die reden in het algemeen niet veilig is.

Vervolgens heeft de Afdeling in rechtsoverweging 5.5. overwogen dat uit rechtsoverwegingen 5.3 en 5.4 volgt dat de aanwijzing van Algerije als veilig land van herkomst voldoet aan het bepaalde in artikel 3.105ba, tweede lid, Vb, dat er in Algerije wet- en regelgeving is die vervolging en behandeling in strijd met artikel 3 EVRM verbiedt, dat die wet- en regelgeving wordt toegepast en dat daadwerkelijk een systeem van rechtsmiddelen beschikbaar is. Verweerder heeft daarom zorgvuldig onderzocht en deugdelijk gemotiveerd dat in Algerije algemeen gezien geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 EVRM plaatsvindt als bedoeld in artikel 3.37f VV, waardoor de aanwijzing van Algerije als veilig land van herkomst aan de wettelijk voorgeschreven vereisten voldoet. De rechtbank wijst er in dit kader op dat artikel 3.37f VV nagenoeg letterlijk overeenkomt met de in Bijlage I bij de Procedurerichtlijn opgenomen definitie van het begrip "veilig land van herkomst". Dat de Afdeling in de uitspraak van 8 maart 2017 niet afzonderlijk heeft beoordeeld of Algerije kan worden aangemerkt als "democratisch stelsel", leidt niet tot een ander oordeel. De rechtbank volgt niet eisers standpunt dat de vraag of in een land sprake is van een democratisch stelsel afzonderlijk zou moeten worden getoetst. Het gaat er blijkens artikel 337f, eerste lid, VV immers om of in zo'n rechtstelsel de rechtsvoorschriften in de praktijk worden toegepast. De rechtbank ziet daarom in hetgeen eiser heeft aangevoerd ook geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van justitie. Verweerder heeft aldus terecht Algerije aangemerkt als veilig land van herkomst.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:5270](https://ecli.nl/RBDHA:2017:5270)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 453

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 05-04-2017 (publ. 18-05-2016), AWB 16/29684 (beroep) AWB 16/29685 (voorlopige voorziening)
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2003/109/EG lid 2

Vb 2000 3.30

LANGDURIG INGEZETENEN RICHTLIJN. Inkomensvereisten in langdurig ingezetene richtlijn wordt overeenkomstig het Chakroun-arrest uitgelegd. Verweerder dient een individueel en op de persoon en omstandigheden van

eiser toegespitst onderzoek te verrichten naar de vraag of eiser duurzaam en zelfstandig voldoende middelen van bestaan zal verwerven.

Eiser heeft in Griekenland de status van langdurig ingezetene en wenst in Nederland arbeid als zelfstandige te verrichten. Op grond van de relevante regelgeving mag verweerder van de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene heeft, stukken verlangen waaruit blijkt dat hij arbeid als zelfstandige verricht of gaat verrichten en waaruit blijkt dat hij uit die werkzaamheden duurzaam en zelfstandig voldoende middelen van bestaan verwerft. De effectiviteit van de langdurig ingezetene richtlijn mag hierdoor en hierbij echter niet ondermijnd worden. De rechtbank leidt uit de doelstelling van de langdurig ingezetene richtlijn en het Chakroun-arrest van het HvJEU [4 april 2010, C-578/08, [ECLI:EU:C:2010:117](#)] - dat weliswaar gaat over de gezinsherenigingsrichtlijn, maar dat ook hier van belang is omdat het middelenvereiste in de richtlijn over duurzaam ingezetenen op dezelfde wijze is geformuleerd - af dat verweerder een individueel en op de persoon en omstandigheden van eiser toegespitst onderzoek moet verrichten naar de vraag of eiser duurzaam en zelfstandig voldoende middelen van bestaan zal verwerven. De uitoefening van het recht van verblijf in de (tweede) lidstaat mag daarbij niet uiterst moeilijk of onmogelijk worden gemaakt. In het licht van de concrete opdrachtgeversverklaringen die eiser heft overgelegd en verweerders stelling ter zitting dat onduidelijk is hoeveel eiser overhoudt van zijn bruto uurloon, had verweerder nader onderzoek moeten doen naar de specifieke situatie van eiser en onder meer dienen te beoordelen of het bruto uurloon van eiser voor hem, gelet op zijn woon- en leefsituatie, voldoende is. Nu verweerder dit heeft nagelaten, is sprake van een motiveringsgebrek. De rechtbank verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:5331](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2017, 454

MK ABRS, 19-05-2017, 201601774/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EG) nr. 562/2006 5, 13

Awb 8:72

Vw 2000 3, 6, 30b lid 1 c, 62, 66a, 69, 82

Vb 2000 3.109b

Rva 2005 5

Vc 2000 C1/2.5

GRENSPROCEDURE. De rechtbank heeft, in hoger beroep onbestreden, overwogen dat de staatssecretaris de aanvraag van de vreemdeling ten onrechte krachtens artikel 30b, eerste lid, van de Vw 2000 heeft afgewezen als kennelijk ongegrond en het besluit van 14 februari 2016 vernietigd. Met de vernietiging van dat besluit is het besluit tot toegangsweigering eveneens

vernietigd. De staatssecretaris heeft zich in dat besluit evenwel terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat rechtsgrond voor verlening van de gevraagde vergunning bestaat. Gelet hierop en omdat de feitelijke gevolgen die het vernietigde besluit heeft gehad naar hun aard niet ongedaan kunnen worden gemaakt, ziet de Afdeling aanleiding te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in zoverre in stand blijven. Het inreisverbod is van meet af aan onrechtmatig, omdat het is gestoeld op het onthouden van een vertrektermijn terwijl daarvoor geen grondslag bestond. Wat die vertrektermijn betreft, ziet de Afdeling aanleiding te bepalen dat deze vier weken bedraagt en dat deze aanvangt met ingang van de dag na verzending van een afschrift van deze uitspraak naar partijen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1331](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 455

MK ABRS, 11-05-2017, 201608121/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:22

PROCESRECHT. Schending hoorplicht in bezwaar gepasseerd met artikel 6:22

Awb.

Het besluit van 17 september 2013 is aldus in strijd met artikel 7:2, eerste lid, van de Awb genomen. De Afdeling ziet evenwel aanleiding om dit gebrek te passeren krachtens artikel 6:22 van de Awb, nu de vreemdeling door schending van deze wettelijke bepaling niet is benadeeld. Daarbij betreft de Afdeling dat de vreemdeling de gelegenheid heeft gehad om in beroep zijn standpunt over de aanvullende BMA-nota van 10 september 2013 naar voren te brengen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1320](#)

[Naar inhoudsopgave](#)